

assemblea.cat

VIA CATALANA
CAP A LA INDEPENDÈNCIA

11 de setembre de 2013

assemblea.cat

DOSSIER PREMSA

La Via Catalana

- L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) és una organització de base transversal i unitària que té com a objectiu la independència de la nació catalana per mitjans democràtics i pacífics.
- Compta amb més de 400 assemblees territorials repartides arreu del país i una cinquantena d'assemblees sectorials, que articulen desenes de milers de persones que treballen desinteressadament per la llibertat col·lectiva.
- L'ANC va organitzar la mobilització més multitudinària de la història dels Països Catalans i una de les més grans d'Europa l'Onze de Setembre del 2012 amb la culminació de la Marxa cap a la Independència.
- Amb la Marxa cap a la Independència els catalans vam evidenciar l'existència d'una majoria social favorable a la independència i vam empènyer a la classe política a fer les passes necessàries per a la consecució d'un Estat independent.
- Aquest 11 de Setembre, cal convertir la Diada en l'avantsala de la independència. El món ha de tornar a mirar cap a Catalunya perquè vegi quina és la voluntat majoritària i democràtica del poble català i, alhora, reforçar el procés que ha de permetre als catalans d'assolir la llibertat no més tard del 2014.
- Ara és l'hora de la Via Catalana. Enllaçats, units, resseguint el país amb una cadena humana per tal de convertir en realitat l'anhel majoritari dels catalans, esdevenir un nou Estat d'Europa.

Objectius de la Via Catalana cap a la independència

- Demostrar la unitat i la capacitat d'organització del poble català
- Mostrar de nou al món la voluntat de Catalunya
- Accelerar el procés polític cap a la independència

Recorregut

El recorregut de la cadena passarà pel litoral de Catalunya i recorrerà d'Alcanar a El Pertús:

- És la columna vertebral dels Països Catalans seguint l'antiga Via Augusta.
- Les vies emprades són de fàcil accés per a la majoria de la població.
- Arribar al gruix de la població i, especialment, a les zones on hi ha més gent per sumar i per implicar en el procés.

- Garanteix la mobilitat de vehicles que van a o vénen d'altres punts d'Europa.
- Segueix el recorregut d'exemples clars de la manca d'inversió de l'Estat espanyol en infraestructures a Catalunya.

Precedents

- Via Bàltica
- 23 d'agost del 1989 en denúncia del Pacte Molotov-Von Ribbentrop
- 600 km unint les tres capitals bàltiques i 1,5 milions de persones com a participants
- La primavera següent, les tres repúbliques bàltiques havien proclamat la independència després de la gran demostració internacional de la cadena

Inscripcions Via Catalana 11 de setembre

- Individuals <http://via.assemblea.cat>
- Col·lectives a través de les Assemblees Locals als seus correus electrònics de contacte o als llocs físics que es determinin en cada municipi. A Osona s'ha habilitat un espai a la web comarcal on es donarà tota aquesta informació i s'anirà actualitzant. Es donarà la llista de correus electrònics de contacte de cada poble així com també la informació de les parades i punts on la gent es podrà inscriure. La informació es pot consultar al web www.assemblea.cat/osona

- La gent que s'inscriu a través de les Assemblees locals podran escollir si volen anar amb bus o amb un mitjà de transport privat i podran fer la cadena amb un grup de gent del mateix poble.
- El destí majoritari que s'assignarà a les persones d'Osona serà El Maresme/La Selva.

Accions i promoció de la Via Catalana a Osona:

Les assemblees locals i territorials impulsaran diverses accions:

1. Promocionar la cadena en qualsevol acte que la AT local organitzi des d'aquest moment fins a l'11 de setembre. En aquests actes, aprofitar per inscriure tanta gent com es pugui col·lectivament.
2. Durant l'estiu potenciar les parades de venda de marxandatge que poden servir per fer difusió de la cadena.
3. Distribució de cartells informatius de la cadena facilitant les dades on s'hauran de fer les inscripcions a cada poble.
4. Repartir els flyers informatius de la cadena en tots els actes que es facin i valorar la possibilitat de fer una bustiada al municipi.
5. Penjar una pancarta "Via Catalana cap a la Independència" a cada municipi.
6. Treball conjunt amb entitats del municipi fent difusió de la cadena.
7. Realitzar sessions informatives sobre la cadena al municipi aprofitant per fer inscripcions col·lectives.

Dia 11 de setembre

- 14:00h. Rebuda festiva i dinars populars arreu del tram de la cadena
- 15:00h. Es tallarà la circulació a tot el recorregut (N-340 i N-II)
- 16:15h. Inici de la preparació de la cadena. Distribució dels assistents per trams.
- 17:14h. La cadena ha d'estar completament muntada. Repic de campanes a tot el recorregut. La cadena ha d'estar muntada.
- 17:30h. Parlaments
- 18:00h. Cant dels segadors a tot el recorregut. Desmuntatge de la cadena

Altres

- Es demana que tothom vagi amb una SAMARRETA GROGA. Se n'han dissenyat d'especials de la Via Catalana que es podran adquirir a través de les parades de marxandatge de les assemblees locals de la comarca d'Osona.

- A diferència de la concentració del passat 11 de Setembre, hi ha un aspecte logístic que cal complir per tal que la cadena humana per la independència sigui un èxit i recorri de manera ininterrompuda el país.
- És necessari comptar amb la predisposició i la disciplina per tal d'aconseguir que tothom estigui al tram que se li ha assignat de la Via Catalana. L'èxit polític d'aquesta Diada passa també perquè la cadena esdevingui un èxit logístic.
- Per garantir que tothom tindrà el seu lloc a la història, es muntarà un dispositiu fotogràfic aeri i terrestre perquè quedi constància de que cada català i catalana hi ha estat present .

Més informació:

Correu electrònic: osona@assemblea.cat

Web: www.assemblea.cat/osona

Twitter: @AssembleaOsona

Facebook: <https://www.facebook.com/Osona.assemblea.cat>

ASSAIG: Osona farà la cadena humana 'En defensa pròpia'

Durant l'estiu, arreu de Catalunya, les assemblees locals i territorials organitzen petites cadenes que serviran d'assaig i al mateix temps de motivació per a la participació a la Via Catalana. Osona farà el seu particular assaig sota el lema 'En defensa pròpia' el proper l'11 d'agost, just un mes abans de la gran cadena.

Obligat per les circumstàncies (expulsió, el 1893, de la residència dels marquesos de Comillas, al Palau Moja), Jacint Verdaguer va iniciar la seva "defensa" amb un comunicat a la premsa el juny i un altre l'agost de 1895, en els quals reclamava justícia i llibertat. En dues sèries d'articles, de 1895 i 1897, amb una prosa brillant, capdavantera del periodisme polèmic i de combat com el que consagraria Émile Zola amb "J'accuse", exigia que li aixequessin la suspensió a *divinis* pel fet que no era boig ni era desobedient i que havia de prevaler la llibertat de viure on i amb qui volgués, per defensar la seva condició de clergue i els seus interessos com a escriptor.

Lluïsa Plans Girabal

L'11 d'agost de 2013 tots els osonencs estem convidats a participar a la cadena humana que sota el lema: **En defensa pròpia** vol retre homenatge al poeta català **Mossèn Cinto Verdaguer**. Per això l'itinerari d'aquesta cadena serà de la Plaça de Cal Rei de Folgueroles fins al Parc dels Estudis de Vic, on l'any 2002 es va instal·lar l'escultura en memòria de Verdaguer, obra de Manel Alfaro.

Per al bon desenvolupament de la Cadena, hem previst 6 punts de concentració dels participants:

1. Plaça de Cal Rei de Folgueroles (façana lateral de l'Ajuntament de Folgueroles, situada al carrer Major).
2. Casa Nova dels Frares.
3. Pont d'En Bruguer.
4. Col·legi Guillem de Montrodon.
5. Seminari.
6. Escultura Verdaguer.

L'horari previst per al desplegament de la cadena humana és el següent:

A les 10:30 h.	Concentració en els 6 punts de trobada.
A les 11:00 h.	Desplegament de la Cadena des de Folgueroles en sentit cap al Pont d'En Bruguer, i des de Vic també direcció al Pont d'En Bruguer. Les persones que es concentrin al Pont d'En Bruguer, es desplaçaran en ambdós sentits de la Cadena.
A les 12:00 h.	La Cadena ha d'estar enllaçada de cap a cap. Cant dels Segadors.
A les 12:30 h.	Acte de cloenda davant l'escultura a Verdaguer, a Vic.

El recorregut de la Cadena Humana passarà pels següents punts:

Punt 0	Plaça de Cal Rei de Folgueroles.
A 195 m.	Giratori de Folgueroles.
A 490 m.	Polígon Industrial de Folgueroles (inici del Camí Ral cap a Vic).
A 728 m.	Era dels Penjats.
A 1.830 m.	Casa Nova dels Frares (pont damunt de l'Eix Transversal).
A 2.170 m.	Torre Morgadés.
A 3.130 m.	Mas Cabanas.
A 3.590 m.	Pont d'En Bruguer.
A 4.000 m.	Can Serreta.
A 4.350 m.	Carrer Vicenç Foix (entrada al nucli de Vic).
A 4.640 m.	Col·legi Guillem de Montrodon (Avinguda Bernat Calbó).
A 5.310 m.	Seminari (Ronda Camprodon).

- A 5.900 m. Pas de vianants entre la Plaça del Mil·lenari i el Carrer Sagrada Família.
- A 6.020 m. Pas de vianants entre el Carrer Sagrada Família i el Carrer Miramarges.
- A 6.210 m. Pas de vianants entre el Carrer Miramarges i el Carrer de Miquel Llor.
- A 6.370 m. Escultura de Verdaguer al Parc dels Estudis.

L'Assemblea Nacional Catalana té previst instal·lar un punt de recollida d'aliments a cadascun dels 6 nuclis de concentració de la Ruta.

INSCRIPCIONS

Per la cadena "En defensa pròpia" de l'11 d'agost, Folgueroles-Vic s'ha creat un bloc on trobareu tota la informació: endefensapropia2013.blogspot.com i dins aquest bloc també trobareu el formulari que us permetrà triar si voleu apuntar-vos a la cadena de l'11 d'agost així com també a la de l'11 de setembre: <https://docs.google.com/forms/d/16VZ4wX2yQcQpLQwyBibSKMcxXhdwcjrMIXJ48rOsvQ/viewform>. El formulari dona l'opció d'apuntar-se a les dues bé només a una.

En defensa pròpia

(fragments dels articles publicats el 1895 i 1897 als diaris *La Publicidad* i *La Opinión*)

Pel mes de maig de 1893 (..) se m'allunyà traïdorament de Barcelona, amb la tàcita nota de boig, donant-me a mi l'excusa d'anar dos mesos a fora a cuidar de ma salut, que, gràcies a Déu, no necessitava remeis. Si no content hi aní resignat, i darrere els dos mesos han passat dos anys (..). He baixat a Barcelona, en ús del meu dret i de la meva llibertat, per arreglar els meus assumptes i obrir una sortida en la meva situació desesperada, i dues vegades he vist la força pública en la meva posada per agafar-me com un delinqüent. (..) Demano justícia i protesto davant de la llei, davant de la gent honrada de Barcelona que em coneix, davant del cel i la terra i del mateix Déu qui ens ha de judicar a tots, de la iniquitat de què és víctima, no sé amb quin fi, aquest pobre sacerdot.

Contaré breument ma entrada, ma estada i sobretot ma sortida de la casa del mal aconsellat Marquès de Comillas, d'aquella casa on, en premi d'haver-los dedicat amb la flor de mos anys el poema de *L'Atlàntida*, flor de ma existència, al veure'm vell, se'm posa a la porta, com un gos, amb una puntada de peu. (..) Deien que em deixava enganyar com un beneit; que anava a empobrir la casa amb tanta caritat; que amb les almoines, per mi cosa sagrada, sostenia gent perduda i de mal viure; que amb elles m'havia fet la barba d'or, retirant-me per ric, amb la maleta plena de

bitllets de banc, que fins havia arribat a resar los exorcismes (com si fos pecaminós un reso que el sant pare Lleó XIII acabava de publicar), i, per últim, que volia fundar una secta, filla o almenys proparenta de l'espiritisme. (..) Un dia lo Prelat m'envià un cèdula d'admissió en l'Asil Hospital de capellans, en què podia passar a fer-me fonedís tota la vida. Jo no volguí prendre'n possessió. Altre dia, amb una carta crua i seca em prohibí baixar a Barcelona sense llicència seva expressa; prohibició que no s'ha fet a cap altre sacerdot. Jo vaig veure que una cadena invisible m'anava lligant i estrenyent per totes bandes, no deixant-me obert cap altre camí que la reclusió.

A què es redueixen, doncs, tantes acusacions, fetes amb tanta pertinàcia i amb tanta ràbia? A una sola: la de no haver obeït al senyor bisbe. Estava jo obligat a obeir-lo en l'ocasió i circumstàncies sobredites? No. Si el senyor bisbe em mana que em tiri de cap al mar, m'hi tinc de tirar? Tinc d'obeir-lo? Doncs abans l'hauria obeït tirant-me de cap al mar, que anant a Vic, puix de la mar, amb el poc que sàpiga de nedar i amb el molt que Déu m'hauria ajudat, n'hauria sortit, i de Vic, amb la maror que m'hi esperava, no n'hauria sortit. (..) Alguna persona, amb més bona intenció que sa criteri, m'aconsella que em sacrifiqui per resoldre la qüestió. Si aquesta s'ha de resoldre malament, val més que no es resolgui. Voldrien ells que, de genolls en terra, anés a dir-los que tenien raó i a donar-los les gràcies per la bona obra? No he parades prou una galta i altra a ses bufetades? Amb quatre anys de sabatejar-me no n'estan satisfets? Què desitgen? Volen donar-se el plaer d'acabar amb mi?

A pesar de la intencionada falsedat de què el senyor Bisbe m'ha donat cinc mil duros no fa gaire, no tinc el poquíssim que es necessita per fer un pas en eix camí, i en canvi ells ne tenen de sobra i "qui té diners fa sos afers". Per això ha corregut la consigna entre mos poderosos contraris, de què per tots els medis, sien els que sien (un d'ells ha sigut l'embarg dels meus llibres), convé que jo estigui sense un cèntim i amb la dieta més escanyadora possible com si l'oprimir els pobres no fos un pecat. És això cristià? És això humà? (..) De totes les arts que serveixen al mal en la terra, la que fa més horror és la d'oprimir els pobres. (..) Bo és predicar la caritat, però és millor practicar-la; i com que no es practica, no podem esperar per nostra part, la salvació de la societat. (..) Amb ma sortida perdia mon càrrec d'almoïner i, el que és pitjor, els pobres perdien l'almoïna. La supressió de la caritat me donà més pena que tots los mals. Es socorrien amb ella més de tres-centes famílies de les més pobres i necessitades de Barcelona.

Els qui es queixen d'aqueixos articles són els qui me'ls han inspirats i posats a la ploma, "tant punyen al bou que a la darrerria es mou", i pacífic com és, dóna bones investides; fins els coloms tenen fel, i la candorosa ovella es defensa com pot, amb les poques armes que li dóna la Providència. (..) Senyors impugnadors meus.. em volíeu fer passar per boig i els boigs heu sigut vosaltres: quant veritat és allò de que "un boig ne fa cent"!

Biografia

Jacint Verdaguier i Santaló, va néixer a Folgueroles el 17 de maig de 1845 i va morir a Vallvidrera el 10 de juny de 1902. Escriptor romàntic i figura cabdal de la Renaixença, amb la seva obra va posar les bases de la literatura catalana moderna.

Els seus pares, de condició modesta però amb un cert nivell cultural, van tenir vuit fills. El pare era mestre de cases i pagès. Des de la infància, el nen va ser orientat, especialment per una mare profundament religiosa, cap als estudis eclesiàstics. Als deu anys va entrar al seminari i feia diàriament a peu els cinc quilòmetres que separen Folgueroles de Vic.

Va viure amb la família fins als disset anys, en què va traslladar la residència a Can Tona, una casa de pagès més a prop de Vic, on, com era habitual aleshores entre els estudiants modestos, fa classes als infants de la família que l'allotja i col·labora esporàdicament en les tasques agrícoles. Cap als quinze anys se li desperta la vocació literària i comença a compondre els primers versos. Les classes de retòrica i poètica que rebia al seminari el van posar en contacte amb la literatura culta, sobretot amb els clàssics grecolatins, amb els grans escriptors europeus i amb els castellans del Barroc. Més tard, va entrar en contacte amb els romàntics. Paral·lelament, l'ambient en què vivia el familiaritza amb les riques formes de la literatura popular.

En aquests anys escriu sobretot poesia amatòria, però també composicions religioses i satíriques. Comença ben aviat algunes obres de més envergadura, de caràcter èpic, com ara *Dos màrtirs de ma pàtria* (publicat a Vic el 1865) o *Colom*, poema inacabat del qual va néixer *L'Atlàntida*. Els 1865 i 1866 obté diversos premis en els Jocs Florals de Barcelona, cosa que va refermar la seva vocació literària i el va posar en contacte amb les personalitats més rellevants del moviment de la Renaixença (Marià Aguiló, Milà i Fontanals, Llorens i Barba...), que el van orientar i esperonar. El 1867, amb uns joves amics lletraferits, funda l'"Esbart de Vic", grup que fa reunions literàries, a la manera dels felibres provençals, en una font –anomenada poèticament del "Desmai", per l'arbre que hi havia– prop de Can Tona, on residia Verdager.

El 24 de setembre de 1870 va ser ordenat sacerdot i uns mesos més tard destinat com a vicari a la petita parròquia de Vinyoles d'Orís, a una dotzena de quilòmetres de Vic. Dedicat de ple a les activitats sacerdotals, va dedicar-se també a la literatura en una triple direcció: poesia devota de caire popular, poesia mística i continuació del poema èpic atlàntic que havia començat uns anys abans. Aviat se li manifesta una estranya malaltia que li produïa unes fortíssimes cefalàgies i que l'obliga el 1873 a deixar el servei parroquial tot cercant remei per als seus mals. Uns mals que també devien incloure el fet de trobar-se allunyat dels centres de la vida literària i dels seus amics –la majoria residents a Barcelona– i la necessitat de trobar un futur que no passés per una parròquia rural. Part de 1873 i el 1874 els passa a Barcelona consultant metges i vivint de manera molt precària. Gràcies als seus amics aconsegueix la feina de capellà de vaixell de la Companyia Transatlàntica. S'embarca a finals de 1874 i durant dos anys realitza nou viatges de la península a Cuba i Puerto Rico. En aquest període recobra la salut, acaba pràcticament *L'Atlàntida* i entra en contacte amb la família López, propietària de la Companyia Transatlàntica i la primera fortuna d'Espanya en aquell moment. Protegit per Antonio López, primer marquès de Comillas, esdevé el seu capellà familiar. Així Verdager aconsegueix d'establir-se a Barcelona i de solucionar la seva situació com a eclesiàstic i com a escriptor.

El 1877 *L'Atlàntida* és premiada als Jocs Florals de Barcelona i obté un ampli ressò nacional i internacional. Verdaguer es consolida així com la gran figura de la Renaixença. Gràcies al mecenatge dels marquesos de Comillas pot dedicar-se plenament a la tasca literària. A més, realitza, normalment acompanyant els seus protectors, viatges per la península, pel centre i nord d'Europa, per la costa del Magrib, per les Balears, per Itàlia i per Terra Santa. Als estius gaudeix de llargs períodes de vacances que aprofita per conèixer a fons la geografia catalana i, molt especialment, la serralada pirinenca, que recorre d'un extrem a l'altre. El període de 1887 a 1889 és el més productiu de la seva carrera: *Idil·lis i cants místics* (1879), *Llegenda de Montserrat* (1880), *Canigó* (1885), *Pàtria* (1888), *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa* (1889), etc. Verdaguer, que ha assolit un enorme prestigi, participa ara en nombroses empreses religioses, patriòtiques i literàries. Així, col·labora amb diversos sectors eclesiàstics en la gran tasca en què l'Església d'aleshores es troba immersa: la de recuperar part del prestigi perdut i la de recristianització del poble. Alhora, participa en les activitats catalanistes en auge, sense entrar, però, directament en política. Tot i l'ambient en què vivia, el poeta no es va deixar portar mai per ambicions econòmiques, de poder o d'ostentació social, i fins va renunciar a una canongia i a una capellania reial.

Cap a 1886, arran d'un viatge a Palestina, Verdaguer comença a sofrir una crisi interior que es va manifestar en un canvi de vida que el va portar a mig abandonar l'activitat literària i a dedicar-se a la recerca d'un camí de santificació. Intensifica l'oració, el dejuni, la confessió i l'almoïna. Precisament com a capellà domèstic del Marquès de Comillas una de les seves obligacions era repartir les caritats del senyor i quan aquestes no arribaven per satisfer les múltiples necessitats que veia, les completava de la seva butxaca. Va posar-se en contacte amb una mena de secta que afirmava que rebia revelacions sobrenaturals i que practicava els exorcismes sense autorització eclesiàstica. Verdaguer va quedar completament seduït per aquest grup i va adoptar una sèrie d'actituds que va provocar el disgust del seu mecenes, Claudi López, segon marquès de Comillas. Aquest, que ja no podia tolerar la situació en què les pràctiques poc ortodoxes de Verdaguer el col·locaven, l'any 1893, d'acord amb els Bisbes de Barcelona i de Vic, va aconseguir allunyar el poeta de la ciutat comtal amb l'excusa que li convenia una temporada de repòs.

El bisbe Morgades de Vic, de qui depenia jurídicament Verdaguer, el va instal·lar al santuari de La Gleba, a vuit quilòmetres de la capital vigatana. Aquí reprèn en part les activitats literàries. A poc a poc s'adona que ha perdut el favor del marquès i que el bisbe de Vic no l'autoritza a deixar la residència en el santuari. Verdaguer, mentrestant, havia quedat sense recursos econòmics i no podia subvenir les despeses financeres dels crèdits que havia demanat per comprar una finca a Vallcarca, aleshores als afores de Barcelona, anomenada "Els Penitents", on actuava el seu grup d'amics exorcistes, amb els quals no havia perdut el contacte.

El bisbe i el marquès intenten, per via de l'ofec econòmic, que Verdaguer canviï d'actitud, però aquest, després de dos anys de desterrament a La Gleba, desobeeix el seu superior i s'instal·la a Barcelona, a casa de Deseada Martínez, vídua Duran, una filla de la qual, Empar, tenia revelacions. Aquesta família, a qui el poeta havia protegit uns anys abans, va augmentar encara els seus problemes. La reacció del bisbe Morgades va ser contundent: la suspensió a *divinis* i, doncs, la prohibició de celebrar missa.

La resposta de Verdaguer va consistir en la publicació a la premsa –ho va haver de fer en la d'esquerres i anticatalanista- de dues sèries d'articles, *Un sacerdot calumniat* (1895) i *Un sacerdot perseguit* (1897), aplegats després amb el títol *En defensa pròpia*, en què conta la seva versió dels fets, denuncia la persecució de què era objecte i dóna el nom d'aquells a qui en considera culpables: el bisbe Morgades, el marquès de Comillas, el canonge Jaume Collell –fins aleshores el seu amic més íntim-, els jesuïtes i alguns dels seus familiars, en especial el polític Narcís Verdaguer i Callís. L'escàndol que es va desfermar era molt considerable i va obtenir un gran ressò nacional i internacional. L'opinió pública es va dividir en dos bàndols: els partidaris del poeta i els seus detractors. Va ser tractat públicament de boig –i la seva integritat moral, a causa de la seva convivència amb la família Duran-, posada en qüestió. La majoria dels seus amics sacerdots i bona part del catalanisme literari el va abandonar: Verdaguer va quedar reduït a la misèria econòmica i va ser marginat de la vida literària, social i eclesiàstica.

El conflicte amb el bisbe, tot i les nombroses gestions fetes des de molts sectors, no es va resoldre fàcilment. Verdaguer, home de fe robusta, convençut que de res no era culpable i que era perseguit injustament, no volia sotmetre's al bisbe. Aquest, que d'altra banda va tenir un paper destacat dins l'Església catalana i dins el catalanisme conservador, volia la submissió completa de l'escriptor i no cedia. Finalment, el conflicte es va resoldre a Madrid, gràcies sobretot a la intervenció dels pares agustins de El Escorial, que van aconseguir, a finals de 1897, una reconciliació pactada sense vencedors ni vençuts: Verdaguer signava un document, que es va publicar, en què reconeixia l'autoritat de Morgades i es disculpava del mal que hagués pogut fer a l'Església; el bisbe, al seu torn, li retornava el permís per dir missa i acceptava que el poeta passés a dependre de la jurisdicció del bisbe de Barcelona.

Una vegada rehabilitat, Verdaguer va ser destinat a l'església de Betlem, a La Rambla, davant, irònicament, del palau Moja, residència dels marquesos de Comillas, els quals, però, ara vivien pràcticament sempre a Madrid. El sou com a capellà era, tanmateix, tan migrat que no li arribava per cobrir ni una petita part de les seves necessitats –l'època del conflicte li havia produït molts deutes, tenia processos judicials en marxa i fins i tot li havien embargat els drets d'autor- i l'havia de completar acompanyant enterraments i amb altres serveis eclesiàstics extraordinaris. Va reprendre amb nou vigor les activitats literàries –va escriure diversos llibres, alguns dels quals van quedar inèdits- i periodístiques –va dirigir tres revistes- i va fer una certa vida social –va ser president de diversos certàmens literaris, per exemple. Però no va aconseguir recuperar del tot ni les amistats anteriors ni el paper rellevant que havia tingut dins la literatura catalana. Va prendre contacte ara sobretot amb grups d'escriptors joves, especialment amb els modernistes, que veien en ell la figura de l'artista incomprès i maltractat per la societat burgesa (Santiago Rusiñol s'hi va inspirar per escriure el drama *El místic*, 1904, com uns anys abans, segons sembla, s'hi havia inspirat Benito Pérez Galdós en l'obra *Nazarín*).

Prematurament envellit a causa de les penalitats passades i amb la salut molt malmesa, el mes de març de 1902 va caure molt malalt, sembla que de tuberculosi, i va ser traslladat a Vil·la Joana, a Vallvidrera, on va morir el 10 de juny. Encara les darreres setmanes de vida les va haver de passar angoixat per les intrigues dels

grups que l'envoltaven a l'espera de ser-ne els hereus materials i espirituals. Va rebre sepultura al cementiri de Montjuïc, després d'un enterrament al qual van assistir unes tres-centes mil persones –el més multitudinari que mai hi ha hagut a Barcelona-, que reconeixien així el seu paper de poeta nacional i la seva immensa popularitat.

Font: pròleg de Ramon Pinyol i Torrents a *Jacint Verdaguer: poesia i prosa*. Barcelona: Pirene, 1995.

Més informació i inscripcions:

Bloc <http://endefensapropia2013.blogspot.com>

Correu electrònic: vic@assemblea.cat

Twitter: @ANC_Vic

Organitza:

Assemblea Nacional Catalana

Col·labora:

Fundació Jacint Verdaguer

Amics de Verdaguer

Òmnium Cultural d'Osona

Unió Excursionista de Vic